

РЕШЕНИЕ

№ 1406

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 06.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **2096** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ). Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 204, ал. 1 от АПК от С. Д. С. от [населено място] срещу Национална агенция по приходите за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 500 лева от незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица на ответника във връзка с вменени му от закона задължения да получава вноските за здравно осигуряване на ищеца, да ги систематизира и да оповестява, вкл. и по интернет, здравноосигурителния му статус. В исковата молба подробно в хронологичен ред са описани оспорените от ищеца като неправомерни действия и бездействия на органи и длъжностни лица на ответната администрация от 29.11.2010 г. – 29.02.2012 г. ищецът твърди, че вследствие на същите през този 15-месечен период бил лишен от здравноосигурителните си права, макар да бил заплатил дължимите се от него вноски за здравно осигуряване. В резултат претърпял силен психически стрес, напрежение, неудобства пред лекуващите го лекари, безпокойство, че при едно по-сериозно влошаване на здравословното му състояние ще изпадне в безизходна ситуация да трябва да плаща непосилна сума за лечението си. В петитум се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за така нанесените неимуществени вреди за периода от 29.11.2010 г. – 29.02.2012 г. в размер на 1 500 лева, ведно със законната лихва и разноските по

делото. В съдебно заседание, проведено на 18.06.2015 г., съдът е допуснал увеличение в размера на иска със 780,00 лева, така че да се счита предявен за сумата от 2280,00 лева, съгласно пункт 1 от молбата на ищеца от 02.06.2015 г.

В съдебно заседание ищецът не се явява лично, а се представлява от адв. Г. С., който заявява, че поддържа предявения иск и претендира присъждането на разноски, за което предствя списък.

Ответната страна - Национална агенция по приходите, чрез процесуалния си представител юрс. Н. Г. оспорва предявения иск по основание и по размер и счита, че същият е недоказан и неоснователен.

Контролиращата страна - Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Александър Павлов изразява становище за основателност и доказаност на предявената искова молба.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Ищецът е подал заявление до ТД на НАП - С., офис „М.” с вх. № 1594-18-211/19.09.2011 г., е което е поискал да бъдат възстановени здравноосигурителните му права, тъй като при направена справка в Интернет установил, че същите били прекратени. Прилага платежно нареждане от 29.11.2010 г. за платени вноски за 2010 г. Изготвен е отговор до лицето от 29.09.2011 г., в който се отправя покана за явяване с оглед уточняване в какво качество се осигурява лицето по 330 като самоосигуряващо се лице или като трайно безработен. Към 21.09.2011 г., съгласно справка лицето е с прекъснати здравноосигурителни права, на база на задължения за период м.11.2009 г. - м. 10.2010 г. Направените вноски с приложеното платежно нареждане са платени по код 560405 - за безработни. В системата на НАП липсва подадена декларация образец № 7, по чл. 40, ал. 5 от 330, която се подава от трайно безработни лица, длъжащи здравни осигуровки за своя сметка до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят. Същевременно има подадена декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице от дата 01.01.1996 г. с наименование на осигурител [фирма], Булстат[ЕИК], като няма прекъсване или прекратяване на регистрацията на осигуряването. Здравните осигуровки на самоосигуряващите се лица се заплащат по код 560402. Отправената покана за явяване с оглед изясняване на здравноосигурителния статус на С. Д. С. не е получена. С писмо изх. № 94-С-458#2/03.02.2012 г., заместник изпълнителен директор на НАП е отговорил по аналогичен начин, че въз основа на подадена от лицето декларация, считано от 01.01.1996 г. С. Д. С. е самоосигуряващо се лице. Няма данни за прекъсване или прекратяване на регистрацията по самоосигуряването. Не е подадена декларация обр. 7 „Данни за възникване на задължение за внасяне на здравноосигурителни вноски на основание чл. 40, ал. 5, т. 1 от Закона за здравното осигуряване”, с която лицата декларират начална дата от периода, за който възниква задължението за внасяне на здравноосигурителни вноски за своя сметка. При направена проверка е установено, че са налице две платежни нареждания с дати 29.11.2010 г. и 13.09.2011 г. с код за вид плащане 560405, който се ползва за плащане на здравни вноски при безработица след деклариране е декларация обр. 7. Същевременно С. Д. С. е подал декларация за осигуряване като самоосигуряващо се лице и кодът за внасяне на здравни осигуровки в този случай е 560402.

В платежното нареждане от 29.11.2010 г. липсват данни в полетата за период, за който

се отнасят платените здравни вноски. На лицето е указано, че посещението му в офис „М.“, за което е поканен е писмо № 15 94-18-211/29.09.2011 г., е наложително е цел отстраняване на допуснатите неточности.

Със заявление вх. № 1594-18-211/02.04.2012 г. С. Д. С. твърди, че от средата на 2008 г. до началото на 2012 г. е бил незаконно лишен от здравноосигурителни права, въпреки че редовно е внасял месечните си вноски. За да възстанови правата си, бил принуден да внесе повторно вноските за 2010 г. С горепосоченото заявление е поискал да му бъде възстановена сумата от 210 лв. за здравни осигуровки, внесена е платежно нареждане от 29.11.2010 г., която не е отчетена от НАП. Въз основа на заявлението е иницирирана проверка по прихващане и възстановяване. С оглед обективното провеждане на проверката е изготвено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице е изх. № 15 94-18-77/05.04.2012 г. Същото е получено от задълженото лице на 18.04.2012 г., но лицето не се е явило.

Поради това, че лицето не се е явило в определения срок да даде исканите документи и писмени обяснения, органът по приходите е приел, че лицето е с неизяснен статут на вид осигурен, по отношение на това дали е самоосигуряващо се лице или трайно безработен и е издал акт за прихващане или възстановяване № 1201084/26.04.2012 г., с който е отказал да възстанови исканата сума. С. Д. С. е обжалвал акт за прихващане или възстановяване № 1201084/26.04.2012 г. с жалба вх. № 15 94-18-139/25.07.2012 г. пред директора на дирекция „ОУИ“. С решение № 2273/21.09.2012 г. директорът на дирекция „ОУИ“ - С. е потвърдил обжалвания акт за прихващане или възстановяване № 1201084/26.04.2012 г. изцяло.

С решение № 6781/11.11.2014 г. по адм. д. № 436/2014 г. Административен съд София-град, 16 състав, е отменил обжалваното решение № 2273/21.09.2012 г. и потвърденото с него АПВ № 1201084/26.04.2012 г., в частта, е която е отказано възстановяване на сумата от 210 лв. Преписката е върната на ТД на НАП С. за извършване на нова проверка по подаденото заявление и издаване на нов административен акт, съобразно дадените указания в решението. За да постанови решението си съдът е приел, че за спорния период - 2010 г. на 20.02.2012 г. за периода от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г. (10 месеца) са внесени 168 лв. На 13.09.2011 г. за периода от 01.12.2010 г. до 30.09.2011 г. (10 месеца) са внесени 168 лв., като няма информация за внесени осигуровки за месец ноември 2010 г. На 20.02.2012 г. са внесени 34.48 лв. е посочен период от 01.11.2009 г. до 20.02.2012 г., които е възможно да се отнасят за месец ноември 2010 г. От така установеното от ССЕ следва, че здравноосигурителните вноски за цялата 2010 г., освен за месец ноември 2010 г., са внесени. Техният размер съответства на дължимите осигуровки за безработни лица, които се осигуряват за своя сметка. За 2010 г. съгласно ЗБДОО за 2010 г. сумата, върху която следва да се осигуряват самоосигуряващите се лица е 420,00 лв., съответно за безработните лица месечната вноска за здравно осигуряване е 16,80 лв. По делото е приложено копие на платежно нареждане от 29.11.2010 г., съгласно което са преведени 210 лв. здравноосигурителни вноски за 2010 г., отново по параграф 560405, като това плащане не е отразено в представената справка от НАП. При така установените данни, предвид наличието на доказателства за плащане на сумата от 210 лв. и наличието на непогасени задължения на С. С. към държавния бюджет, съдът е приел, че административният орган е издал оспорения акт при неизяснена фактическа обстановка. АПВ следва да бъде отменено, а преписката да се върне за ново произнасяне след извършване на проверка относно действително внесените от лицето

суми, предназначени за плащане на здравноосигурителни вноски за 2010 г., относно наличието на повторно внесени суми за същия период, както и да бъде извършена проверка относно изискуеми и непогасени задължения на лицето, подлежащи на прихващане.

Въз основа на Решение № 6781/11.11.2014 г. на Административен съд София-град, 16 състав по адм. д. № 436/2014 г. е издадено АПВ № 14004085/18.12.2014 г., с което е прихваната сумата от 210 лв., внесена на 29.11.2010 г., с изискуемо публично задължение на лицето, установено с ГДД по ЗДДФЛ № [ЕГН]/29.04.2011 г.

В хода на делото са приети и приложени представените с исковата молба и с отговора на ответника писмени доказателства.

Разпитани са и свидетелите А. К. К. - Н. с оглед установяване нанесените на ищеца неимуществени вреди.

Прието е и заключението по назначената и изготвена съдебно-психологическа експертиза като обективно и пълно.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предявените искове за присъждане на обезщетение за имуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са допустими, доколкото ищцата твърди, че претендираните от нея вреди са в резултат на заповед № 179/14.06.2010г. на Изпълнителния директор на НАП, която заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и съответно, същата е отменена с влязло в сила решение N 8768 от 20.06.2011г. по адм. дело № 1472/2010г. по описа на ВАС, V отделение. Следователно, налице е задължителната процесуална предпоставка по чл. 204, ал. 1 от АПК. Спазена е и разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Национална агенция по приходите.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и при така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че искът, предявен от С. Д. С. следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Следователно, за да бъде уважен иск за обезщетение за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, трябва да са налице всички предвидени в закона и в АПК кумулативни предпоставки:

1. наличието на отменен като незаконосъобразен административен акт;
2. причинени вреди;
3. вредите да са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт;

4. да се установи точният размер на претендираните вреди.

В процесния случай, така предвидените кумулативни предпоставки по отношение на предявения иск за изплащане на търсеното обезщетение за неимуществени вреди за процесния период не са налице.

Органите по приходите многократно са отправяли покана до С. Д. С. за изясняване на неговия осигурителен статус и отстраняване на недостатъците в платежното нареждане от 29.11.2010 г. за сумата от 210 лв., а именно липсата на попълнен период, за който се плащат вноските, в графата за период от платежното нареждане. Независимо от това лицето или не е получавало изпратената му с препоръчана поща кореспонденция на адреса си, или не е се явявало за отстраняване на нередовностите.

Изясняването на това в какво качество е от съществено значение с оглед законосъобразното внасяне на здравните вноски. На основание чл. 39, ал. 2 от 330 лицата, които по този закон имат задължението да внасят осигурителни вноски, с изключение на лицата по чл. 40, ал. 5, от 330 подават декларации за сумите за дължимите вноски за здравно осигуряване по ред, определен с Наредбата по ал. 1. В чл. 40 от 330 (в редакцията, действала към 2010-2011 г.) е определен реда за внасяне на дължимите здравни вноски.

На основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от 330, лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО, а именно: лицата, регистрирани като упражняващи свободна професия и/или занаятчийска дейност; лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества и физическите лица - членове на непersonифицирани дружества; регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители; се осигуряват авансово върху месечен доход, който не може да бъде по-малък от минималния месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица и за регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители, определени със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, и окончателно върху доходите от дейността и доходите по т. 3, през календарната година, съгласно справка към данъчната декларация по реда на чл. 6, ал. 8 от Кодекса за социално осигуряване; регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители, произвеждащи непреработена растителна и/или животинска продукция, не определят окончателен размер на осигурителния доход за тази дейност; вноските се внасят за сметка на самоосигуряващите се лица до 10-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят, а окончателната осигурителна вноска най-късно в срока за подаване на данъчната декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица.

На основание чл. 40, ал. 5 от 330 (в редакцията, действала към 2010 - 2011 г.) лицата, които не подлежат на осигуряване по ал. 1, 2 и 3, (т. нар. безработни) са длъжни да:

1. внасят осигурителни вноски върху осигурителен доход не по-малък от половината от минималния размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване - до 10-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят, и извършват годишно изравняване на осигурителния доход съгласно данните от данъчната декларация;
2. подават декларация в срок до края на месеца, следващ месеца на възникване на това обстоятелство, по ред, определен е наредба на министъра на финансите, в която посочват, че ще се осигуряват по реда на т. 1. Това е декларация образец № 7 и на основание чл. 3, ал. 4 от Наредба № Н-8 от 29 декември 2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите,

осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица се подава в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите до края на месеца, следващ месеца, през който е възникнало задължението за осигуряване на основание чл. 40, ал. 5, т. 1 от Закона за здравното осигуряване.

Същевременно на основание чл. 1, ал. 1 - 4 от Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица (Загл. изм. ДВ - бр. 2 от 2010 г., в сила от 01.01.2010 г.) задължението за осигуряване за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1 - 4 от Кодекса за социално осигуряване - еднолични търговци, съдружници в търговски дружества, собственици на Е., физически лица - членове на неперсонифицирани дружества, земеделски производители, тютюнопроизводители, лица, упражняващи по регистрация свободна професия или занаятчийска дейност, възниква от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължава до нейното прекъсване или прекратяване. Започването, прекъсването, възобновяването или прекратяването на всяка трудова дейност, за която е регистрирано самоосигуряващото се лице, се установяват е декларация по утвърден образец, подадена до компетентната териториална дирекция на НАП и подписана от самоосигуряващото се лице в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството. Видът на осигуряването се определя е декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на НАП, която се подава от самоосигуряващото се лице в компетентната териториална дирекция на НАП в 7-дневен срок от започването или от възобновяването на трудовата дейност. При прекъсване и възобновяване на съответната трудова дейност през календарната година самоосигуряващото се лице не може да променя вида на осигуряването. При започване и възобновяване на трудовата дейност, ако декларацията за вида на осигуряването не е подадена в 7-дневния срок, лицето подлежи на осигуряване само за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт. Видът на осигуряването може да се променя за всяка календарна година, ако е подадена декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на НАП до края на януари на съответната календарна година.

Конкретно за 2010 г. в интернет-страницата на НАП е публикувано указание с № 24-00-1/07.01.2010 г. на Изпълнителния директор на НАП, с което е указан размерът на здравноосигурителната вноска за годината, както за самоосигуряващите се лица (чл. 40, ал. 1, т. 2 от 330), така и на лицата, които подлежат на осигуряване на основание чл. 40, ал. 5, т. 1 от 330.

Независимо от погрешно посочения код за плащане за вида осигурен, в платежното нареждане от 29.11.2010 г., е налице друг съществен порок, допуснат от наредителя на сумата, а именно

непосочване на периода, за който се отнасят вноските в графата на платежното нареждане. Считано от 01.01.2013 г. не е необходимо да се посочва за кой период се внасят здравните вноски. Това е така, тъй като от 01.01.2013 г. с изменение в чл. 169 от ДОПК се въвежда правилото за погасяване задължението, чийто срок за внасяне изтича най-рано. До влизане в сила на това изменение в ДОПК посочването на периода е бил **задължителен** реквизит на платежното нареждане. Непосочвайки периода, за който внася здравни вноски, ищецът е направил погрешно плащане. **Видно от платежния документ, издаден от [фирма] периода за плащане е от 29.11.2010 г. до 29.11.2010 г.** Платежният документ автоматично е отразен в данъчно-осигурителната сметка на лицето за посочения период. По този начин в сметката на лицето е постъпила сума в размер на 210 лв., представляваща здравноосигурителна вноска за месец ноември 2010 г., тъй като посочения период е от 29.11.2010 г. до 29.11.2010 г. Именно по тази причина, видно от приложените от ищеца справки от Интернет, касаещи прекъснатите здравноосигурителни права, вноската за месец ноември 2010 г. не излиза като дължима.

Нещо повече, дори да беше правилно попълнено платежното нареждане от 29.11.2010 г., то пак за известен период от време, лицето щеше да бъде с прекъснати здравноосигурителни права и то поради неизпълнение на вменените му от закона задължения за внасяне на здравните осигуровки в законоустановения срок, а именно до 10-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят. **В случай, че не бъдат внасяни в законоустановените срокове, то здравноосигурителните права на лицата се прекъсват.** На основание чл. 109, ал. 1 от ЗЗСО здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че лицата не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ. Лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ.

Съгласно чл. 109, ал. 2 от ЗЗСО (в редакцията ѝ, действаща през процесния период) здравноосигурителните права на лицата по ал. 1 се възстановяват, при условие че лицето е заплатило всички дължими здравноосигурителни вноски през последните 36 месеца. Възстановяването става от датата на заплащане на дължимите вноски по ал. 2, като сумите, платени за оказаната медицинска помощ, не се възстановяват

Видно от приложените от ищеца платежни документи и справки, касаещи неговия здравноосигурителен статус, същият е внасял накуп множество здравни **вноски без оглед на установения от закона срок**

за това. Приложени са следните платежни нареждания от 29.11.2010 г., с което са внесени 210 лв. здравни осигуровки за 2010 г., т.е. за цялата година. Дори да беше правилно попълнено платежното нареждане относно периода, то от 01.01.2010 г. до 29.11.2010 г. лицето щеше да е с прекратени здравни права, тъй като за повече от 3 месеца не са били внесени здравните вноски. Следващото платежно нареждане е от 13.09.2011 г., с което са внесени общо 173.32 лв. главница и лихви за здравно осигуряване за десетмесечен период от 01.12.2010 г. – 12.09.2011 г. Последното приложено платежно нареждане от 20.02.2012 г., с което са погасени всички дължими от лицето здравноосигурителни вноски, е послужило за възстановяване на здравните права на ищеца. С това платежно нареждане са внесени общо 307.28 лв. главница и лихви за здравно осигуряване за следните периоди: от 01.11.2009 г. до 31.12.2009 г. - 2 месеца; от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г. - 10 месеца; от 01.10.2011 г. до 29.02.2012 г. - 5 месеца;

По този начин на основание чл. 109, ал. 1 от ЗЗСО невнасянето в срок **дори на две здравни вноски** освен вноските за периода от 01.11.2009 г. до 31.12.2009 г. (2 месеца, които са внесени чак на 20.02.2012 г.) лишава ищеца от **здравноосигурителните му права**. Това обстоятелство се потвърждава при преглед на приложените Интернет-справки за здравноосигурителните права на ищеца.

Видно от справката от 07.08.2011 г. няма данни за вноски за периодите:

-от 01.11.2009 г. до 31.12.2009 г. - 2 месеца;

- от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г.; от 01.12.2010 г. до 31.12.2010 г. - 11 месеца;

- от 01.01.2011 г. до 30.06.2011 г. - 6 месеца;

Задълженията за периода от 01.11.2009 г. до 31.12.2009 г. (2 месеца), чиито срок за внасяне е изтекъл съответно за м. ноември 2009 г. на 10.12.2010 г., а за м. декември 2009 г. на 10.01.2011 г. са внесени едва на 20.02.2012 г. (след повече от година). Вноските за периода от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г.; от 01.12.2010 г. до 31.12.2010 г. (11 месеца) са внесени на 29.11.2010 г. **без посочен период в платежното нареждане**, което е довело до неправилното им отразяване в данъчно-осигурителната сметка на лицето, **а и след срока** за почти всички месеци. Второто платежно нареждане - от 20.02.2012 г., което е погасило задълженията за този период от 01.01.2010 г. до 31.10.2010 г. (вноската за м. ноември 2010 г. е погасена със сгрешеното платежно нареждане от 29.11.2010 г., а тази за м. декември 2010 г. е погасена с платежно нареждане от 13.09.2011 г.) е много след законоустановения срок досежно месеците януари 2010 г., февруари 2010 г. Вноските за периода от 01.01.2011 г. до 30.06.2011 г. (6 месеца), са погасени на 13.09.2011- г. отново със закъснение повече от два месеца.

При проследяване в хронология на приложените от ищеца справки

става ясно, че същият, противно на законоустановеното си задължение за внасяне на здравни осигуровки за своя сметка в **срок до 10-о число на месеца, следващ месеца, за който се** отнасят, е внасял здравните си вноски със значително закъснение. Поради което, неминуемо е бил лишаван от здравноосигурителни права.

Настоящият съдебен състав намира, че не са налице действия и бездействия на длъжностни лица при НАП, във връзка с вменени им от закона задължения да получават вноските за здравно осигуряване на ищеца, да ги систематизират и да оповестяват, вкл. по Интернет, здравноосигурителния статус на ищеца. Сочената от лицето неимуществена вреда, изразяваща се в безпокойство и притеснения, че за периода от 29.11.2010 г. - 29.02.2012 г. е бил с прекъснати здравноосигурителни права, се дължи само и единствено на противоправното поведение на ищеца, а именно невнасяне на здравноосигурителните вноски за този период в законоустановения за това срок.

Нещо повече, видно от представените от ищеца и приети с протоколно определение на 22.10.2015 г. справка за дължимите здравноосигурителни вноски за период извън процесния, а именно от месец 02.2015 г. до месец 05.2015 г. включително лицето продължава да не внася в срок дължимите вноски. Това обстоятелство се доказва и от приложеното от лицето платежно нареждане с дата 25.06.2015 г., с което са заплатени закуп вноските за месеците от 02.2015 г. до 05.2015 г. включително.

Вещото лице, изготвило съдебно-психологичната експертиза не е имало възможност да освидетелства ищеца и не е разполагало с данни за неговото развитие и анамнеза, които са необходими за изготвяне на обективен анализ на състоянието на лицето. По тази причина са останали неясни множество обстоятелства за здравословното му състояние.

В експертната се съдържа и **недопустим правен извод** в т. 1.1 от заключението, съгласно който „следва да се приеме, че 62-годишния ищец е бил подложен от ответника на психически тормоз и емоционален стрес през процесния период от петнадесет месеца, като се има предвид, че поради бездействието и неадекватните действия на ответника НАП, описани в иска, ищецът неправомерно е лишен от здравноосигурителни права за период от петнадесет месеца”. С тази констатация вещото лице си е позволило да даде квалификация на действията на ответника като неадекватни и довели до неправомерно лишаване от здравноосигурителни права. **Такава квалификация на действията може да бъде дадена единствено от съда с крайния съдебен акт. Нещо повече, в настоящия случай, ищецът напълно правомерно е бил лишен от здравноосигурителни права, тъй като**

не е внасял редовно здравноосигурителните вноски, които дължи в законоустановените срокове за това. В този смисъл искът се явява неоснователен и недоказан.

В разпоредбата на чл. 203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. В чл. 1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Съгласно чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди.

От така очертаните разпоредби е видно, че искът по чл. 1 от ЗОДОВ е осъдителен и предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за обезщетение от незаконните актове на нейни служители са незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. Липсата на някой от елементите на фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ води до неоснователност на предявения иск за вреди.

В настоящият случай, не е налице нито един елемент от състава на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Това е така, тъй като, противно на твърденията на ищеца не действия/бездействия на длъжностни лица при НАП са довели до твърдените с исковата молба притеснение и безпокойство от прекъсването на здравноосигурителните му права за периода от 29.11.2010 г. - 29.02.2012 г., а единствено неговото противоправно

поведение, изразяващо се в невнасяне на здравноосигурителните вноски за този период в законоустановените за това срокове.

Претендираните неимуществени вреди са посочени в размер на 2 280 лв., без да се посочва как и защо е определена именно тази сума. По този начин не може да се направи обоснован извод за наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното, но недоказано действие/бездействие и евентуално настъпилата вреда за лицето.

Не е осъществен фактическият състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, във вр. с чл. 204, ал. 1 и ал. 4 АПК, поради което исковата претенция за заплащане на обезщетение за вреди в размер на 2 280 лв., ведно със законната лихва за тази сума за периода от 29.11.2010 г. до 29.02.2012 г. от незаконосъобразно действие/бездействие, извършено от длъжностни лица при Национална агенция за приходите, е неоснователна и следва да бъде отхвърлена

В тежест на ищеца /чл.154, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ е да проведе пълно главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявените от него искове, за което са му дадени указания с определенията за насрочване на делото. В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, съдът е длъжен да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. В този смисъл, съдът намира, че ищецът не се справи с доказателствената тежест, с която разполага по закон като не установи по делото пряка причинна връзка между претърпени вреди и незаконосъобразен акт и/или действие на длъжностни лица от администрацията на ответника.

Затова, претенциите за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди следва да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани. Следователно не се дължи и законна лихва върху главницата, тъй като законната лихва има акцесорен характер.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и такова следва да му се присъди, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, вр.чл.143, ал.4 от АПК, в размер, определен по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. В този смисъл, съдът ще осъди ищецът да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата претенция на С. Д. С. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 204, ал. 1 от

АПК срещу Национална агенция по приходите за обезщетение за неимуществени вреди за периода от 29.11.2010 г. – 29.02.2012 г. в размер на 2280,00 лева от незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица на НАП във връзка с вменени му от закона задължения да получава вноските за здравно осигуряване на ищеца, да ги систематизира и да оповестява, вкл. и по интернет, здравноосигурителния му статус.

ОСЪЖДА С. Д. С. ДА ЗАПЛАТИ на Националната агенция по приходите, разноски по делото в размер на 100.00 /сто/ лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: